

оживено се разговаряха, други пъкъ, изнаклѣкали на земята, дѣлкаха съ ножчетата си по нѣкоя клечка, но пакъ внимателно слушаха онова, което се говорѣше. А говорѣше се, разбира се, за мерата и за синуритѣ, за кой е правъ и кой е кривъ и неведнѣжъ глѣчката нѣкжде ставаше голѣма и въ нѣкоя купчина съ мжка раздѣляха двама души, които бѣха се нахвърлили единъ срещу другъ.

Следъ тия буйни спрѣчквания последваха затишия, пълни съ примирение и доброжелателство и тогава ясно се чуваше гласътъ на единъ високъ, чистичко стѣкменъ селянинъ, съ чизми и сипаничаво лице. Това бѣше Грозданъ кметътъ, който или хокаше непокорнитѣ, или бащински ги съветваше да мируватъ. Но изглеждаше, че той бѣше занятъ и съ друго, защото веднага се завръщаше на близка една могила, отгдето се виждаше пжтътъ за града. Тамъ бѣха още нѣкои селяни и секретаръ-бирникътъ, който често поглеждаше часовника си. Но никой не се задаваше още изъ пжтя. Сждиитѣ, както се виждаше, бѣха закѣснѣли.

Съвсемъ бавно и отъ друга посока пристигна една кола, въ която лежеше нѣкакъвъ човѣкъ, но и той не можеше да се види, затрупанъ съ възглавници и завивки. Разбра се скоро, че това е Саафетъ-Мола отъ Сърнено, сжщо свидетелъ, боленъ на умирање почти, но когото поради голѣмата важность на дѣлото,